

Capitolul I. Considerații generale. Exercitarea profesiunilor medicale

Secțiunea 1. Apariția profesiei medicale și evoluția sa istorică

1. Profesiunea medicală, care are drept scop apărarea sănătății omului, își găsește originea în meșteșugul vindecării, practicat empiric în perioada de început a comunei primitive, pe baza experienței personale, de către fiecare membru al colectivității, în sensul că fiecare se trata singur prin leacuri sau acorda asistență celorlalți membri ai tribului, în spiritul relațiilor sociale de întraajutorare.

Odată cu apariția diviziunii muncii, spre sfârșitul epocii neolitice, apare **vindecătorul**, care desfășoară o activitate socială distinctă, prin acordarea de asistență medicală tuturor membrilor colectivității, prin acumularea mai multor cunoștințe din experiența practică și dovedind mai multă abilitate decât semenii săi sub acest aspect. Vindecătorul nu mai participă direct la procesul de procurare a mijloacelor de subsistență (vânătoare, pescuit, agricultură), astfel că profesiunea pe care o practică a apărut în momentul în care societatea a putut produce suficiente mijloace pentru a-și permite ca unii dintre membrii ei să se ocupe de practica vindecării, primind de la ceilalți cele necesare traiului.

Întrucât deseori apăreau situații și probleme pe care vindecătorii nu le puteau rezolva și nici înțelege cu puținele cunoștințe de care dispuneau, aceștia recurgeau la supranatural pentru a explica și justifica procese fiziologice sau patologice neînțelese, precum tulburările psihice. Astfel, activitatea medicală începe să se organizeze pe lângă temple, **preoții** fiind cei care preiau destinele meșteșugului medical. Urmează etapa în care, sub influența unor factori social-economici și culturali și pe fondul unui patri-

moniu factic bogat privind îngrijirea sănătății, practica medicală **se laicizează**, această etapă reprezentând începutul propriu-zis al profesiei medicale¹.

Noua practică, astfel creată, trebuia să se desfășoare conform unor principii, recomandări, legi, norme care să asigure medicilor rezultate bune în exercitarea actului medical și care să protejeze bolnavul. La început, aceste cerințe au avut doar un caracter de recomandare, dar, cu timpul, prin repetare din generație în generație, ele au devenit cutume, constituindu-se în reguli ferme și instituindu-se ca cerințe obligatorii.

Secolul al V-lea î.Hr. reprezintă un moment deosebit de important pentru civilizația noastră, întrucât **s-a desăvârșit procesul de laicizare a medicinei** și s-au conturat unele dintre cele mai nobile precepte ale profesiei medicale. **Jurământul lui Hipocrate**, ca prim document unitar de morală medicală, se presupune că datează din această perioadă și prezintă conținutul profesională a unui medic în decursul carierei sale.

Hipocrate a fost supranumit „părintele medicinei”, atribuindu-i-se tot ceea ce a produs mai bun epoca sa în domeniul teoriei și practicii medicale, precum și al eticii acestei profesii, fiind de menționat, sub acest din urmă aspect, principiul potrivit căruia **totul este subordonat interesului bolnavului**, subordonare care implică profunde sentimente morale, mergând până la renunțarea din partea medicului la orice fel de recompensă materială.

Medicina a impus astfel, aproape de la începuturile constituirii sale ca profesie, angajarea sub legământ a celor care se inițiază în arta vindecării de a respecta neabătut anumite cerințe de conduită profesională. Prin urmare, au apărut documente – cunoscute sub formă de jurământ, mai târziu de coduri – „care au transmis de la o epocă la alta fondul de aur al deontologiei medicale și tezele valoroase ale practicii îngrijirii sănătății omului”².

¹ Se presupune că aceasta s-a petrecut în urmă cu 4-5 milenii în India, China, Grecia (a se vedea *A.T. Moldovan*, *Tratat de drept medical*, Ed. All Beck, București, 2002, p. 87 și urm.).

² *V. Daghie*, *Etică și deontologie medicală*, Ed. Național, București, 2000, p. 75, *apud A.T. Moldovan*, *op. cit.*, p. 88.

Secțiunea a 2-a. Exercițarea profesiei de medic

2. Reglementare și condiții generale. Activitatea profesională a medicilor este reglementată în România de Titlul XII – „Exercițarea profesiei de medic. Organizarea și funcționarea Colegiului medicilor din România” – din **Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**¹.

Astfel, potrivit art. 374 din Lege, profesia de medic are ca **principal scop** asigurarea stării de sănătate prin prevenirea îmbolnăvirilor, promovarea, menținerea și recuperarea sănătății individului și a colectivității. În vederea realizării acestui scop, pe tot timpul exercitării profesiei, medicul trebuie să dovedească disponibilitate, corectitudine, devotament, loialitate și respect față de ființa umană. Deciziile și hotărârile cu caracter medical vor fi luate avându-se în vedere interesul și drepturile pacientului, principiile medicale general acceptate, nediscriminarea între pacienți, respectarea demnității umane, principiile eticii și deontologiei medicale, grija față de sănătatea pacientului și sănătatea publică.

¹ Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, denumită în continuare „Legea”, a fost publicată în M. Of. nr. 372 din 28 aprilie 2006. Titlul XII – „Exercițarea profesiei de medic. Organizarea și funcționarea Colegiului Medicilor din România” – transpune integral prevederile referitoare la exercițiul profesiei de medic cuprinse în:

– Directiva Consiliului nr. 93/16 din 5 aprilie 1993 privind facilitarea liberei circulații a medicilor și recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și a altor titluri de medic, cu modificările și completările ulterioare (J.O. nr. 165 din 7 iulie 1993, p. 1);

– art. 5 alin. (1) lit. a), alin. (2) și (3), art. 6, art. 7 alin. (1), alin. (2) lit. a)-c) și alin. (3), art. 8, art. 50 alin. (1) și (4), art. 51, art. 52 alin. (1), art. 53, art. 54 și art. 56 alin. (1) și (2) din Directiva 2005/36/CE din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale (J.O. nr. L 255 din 30 septembrie 2005);

– art. 11 din Regulamentul Consiliului nr. 1612/68/CEE din 15 octombrie 1968 privind libera circulație a lucrătorilor în interiorul Comunității Europene (J.O. nr. L 257 din 19 octombrie 1968);

– Directiva Consiliului 2003/109/CE din 25 noiembrie 2003 privind statutul cetățenilor din statele terțe care sunt rezidenți pe termen lung (J.O. nr. L 16 din 23 ianuarie 2004).

De asemenea, art. 375 din același act normativ prevede că, în scopul asigurării în orice împrejurare a intereselor pacientului, profesia de medic are la baza exercitării sale **independența și libertatea profesională a medicului**, precum și **dreptul de decizie asupra hotărârilor cu caracter medical**.

Având în vedere natura profesiei de medic și obligațiile fundamentale ale acestuia față de pacientul său, **medicul nu este funcționar public**¹.

În legătură cu exercitarea profesiei în limita competențelor profesionale, medicului nu îi pot fi impuse îngrădiri privind prescripția și recomandările cu caracter medical, avându-se în vedere caracterul umanitar al profesiei, obligația medicului de deosebit respect față de ființa umană și de loialitate față de pacientul său, precum și dreptul lui de a prescrie și de a recomanda pacientului tot ceea ce este necesar din punct de vedere medical.

3. Condițiile exercitării profesiei. Profesia de medic se exercită, pe teritoriul României, în condițiile prevăzute de lege, de către **persoanele fizice posesoare ale unui titlu oficial de calificare în medicină**², care pot fi:

- a) cetățeni ai statului român;
- b) cetățeni ai unui stat membru al Uniunii Europene, ai unui stat aparținând Spațiului Economic European sau ai Confederației Elvețiene;
- c) soțul unui cetățean român, precum și descendenții și ascendenții în linie directă, aflați în întreținerea unui cetățean român, indiferent de cetățenia acestora;
- d) membrii de familie ai unui cetățean al unuia dintre statele prevăzute la lit. b);

¹ A se vedea *infra*, pct. 160.1.

² Prin **titlu oficial de calificare în medicină** se înțelege, potrivit art. 371 alin. (3) din Lege:

- a) diploma de medic eliberată de o instituție de învățământ superior medico-farmaceutic acreditată din România;
- b) certificatul de medic specialist eliberat de Ministerul Sănătății Publice;
- c) diploma, certificatul sau un alt titlu în medicină eliberate, conform normelor Uniunii Europene, de statele membre ale Uniunii Europene, statele aparținând Spațiului Economic European sau de Confederația Elvețiană;
- d) diploma, certificatul sau un alt titlu în medicină dobândite într-un stat terț și recunoscute de unul dintre statele membre prevăzute la lit. c) ori echivalente în România.

e) cetățenii statelor terțe beneficiari ai statutului de rezident permanent în România;

f) beneficiari ai statutului de rezident pe termen lung acordat de către unul dintre statele prevăzute la lit. b)¹.

Aceste persoane trebuie să îndeplinească următoarele **condiții**:

a) dețin un titlu oficial de calificare în medicină;

b) nu se găsesc în vreunul dintre cazurile de nedemnitate sau incompatibilitate prevăzute de lege;

c) sunt apți din punct de vedere medical pentru exercitarea profesiei de medic;

d) sunt membri ai Colegiului Medicilor din România sau, în caz de prestare temporară sau ocazională de servicii, trebuie să înștiințeze Ministerul Sănătății Publice cu privire la prestarea temporară sau ocazională de servicii medicale pe teritoriul României și să fie înregistrați pe această perioadă la Colegiul Medicilor din România².

În ceea ce privește exercitarea profesiei de medic pe teritoriul României de către medicii cetățeni ai unui stat membru al Uniunii Europene, ai unui stat aparținând Spațiului Economic European sau ai Confederației Elvețiene, legea cuprinde, în Capitolul II al Titlului XII, dispoziții speciale referitoare la facilitarea dreptului de stabilire și libera prestare a serviciilor medicale.

Profesia de medic se exercită **pe baza certificatului de membru al Colegiului Medicilor din România**, avizat anual pe baza asigurării de răspundere civilă pentru greșeli în activitatea profesională, valabilă pe anul respectiv³. La primirea în rândurile Colegiului Medicilor din România, medicul va depune **jurământul lui Hipocrate** în formularea modernă adoptată de Asociația Medicală Mondială în cadrul Declarației de la Geneva din anul 1975⁴.

¹ Art. 370 din Lege.

² Art. 379 din Lege.

³ Art. 384 alin. (1) din Lege.

⁴ „Odată admis printre membrii profesiunii de medic:

Mă angajez solemn să-mi consacru viața în slujba umanității;

Voi păstra profesorilor mei respectul și recunoștința care le sunt datorate;

Voi exercita profesiunea cu conștiință și demnitate;

Sănătatea pacienților va fi pentru mine obligația sacră;

Voi păstra secretele încredințate de pacienți, chiar și după decesul acestora;

4. Formele exercitării profesiei. Potrivit art. 380 alin. (1) și (3) din Lege, profesia de medic se exercită în România **cu titlul profesional corespunzător calificării profesionale însușite**, după cum urmează:

a) **medic de medicină generală** pentru absolvenții facultății de medicină sau pediatrie din România, promoție anterioară anului 2005, care nu au dobândit calificarea de medic specialist, dar au întrunit condițiile de exercitare a profesiei în baza prevederilor anterioare legii. De aceste prevederi beneficiază și titularii diplomei de medic, obținută anterior anului 2005 în străinătate și echivalată în România, care nu au dobândit calificarea de medic specialist, dar au întrunit condițiile de exercitare a profesiei în baza prevederilor anterioare legii;

b) **medic specialist** în una dintre specialitățile clinice sau paraclinice prevăzute de Nomenclatorul specialităților medicale, medico-dentare și farmaceutice pentru rețeaua de asistență medicală.

Medicii care au obținut certificatul de membru al Colegiului Medicilor din România pot desfășura activități medicale potrivit pregătirii profesionale în sistemul public de sănătate sau/și în sistemul privat, fie ca **angajați**, fie ca **persoană fizică independentă pe bază de contract**, calitate ce se dobândește în baza certificatului de membru al Colegiului Medicilor din România și a înregistrării la administrația financiară în a cărei rază domiciliază medicul. În condițiile legii, medicii pot înființa și **cabinete de practică medicală**.

Potrivit art. 1 alin. (3) din O.G. nr. 124/1998 privind organizarea și funcționarea cabinetelor medicale, republicată¹, profesia de medic, ca profesie liberală, poate fi exercitată în cadrul cabinetului medical în una dintre următoarele forme:

a) cabinet medical individual;

Voi menține, prin toate mijloacele, onoarea și nobila tradiție a profesiei de medic;

Colegii mei vor fi frajii mei;

Nu voi îngădui să se interpună între datoria mea și pacient considerații de naționalitate, rasă, religie, partid sau stare socială;

Voi păstra respectul deplin pentru viața umană de la începuturile sale chiar sub amenințare și nu voi utiliza cunoștințele mele medicale contrar legilor umanității.

Fac acest jurământ în mod solemn, liber, pe onoare!" – art. 378 alin. (1) din Lege.

¹ M. Of. nr. 568 din 1 august 2002.

- b) cabinete medicale grupate;
- c) cabinete medicale asociate;
- d) societate civilă medicală¹.

5. Colegiul Medicilor din România. Monitorizarea și controlul exercitării profesiei de medic se realizează, potrivit legii, de către Colegiul Medicilor din România și Ministerul Sănătății Publice.

Colegiul Medicilor din România este un organism profesional apolitic, fără scop patrimonial, de drept public, cu responsabilități delegate de autoritatea de stat în domeniul autorizării, controlului și supravegherii profesiei de medic ca profesie liberală, de practică publică autorizată; are autonomie instituțională în domeniul său de competență, normativ și jurisdicțional-profesional și își exercită atribuțiile fără posibilitatea vreunei imixțiuni².

Colegiul cuprinde toți medicii care exercită această profesie în condițiile legii în România, având următoarele **atribuții** prevăzute de art. 406 alin. (1) din Lege:

a) asigură aplicarea regulamentelor și normelor care organizează și reglementează exercitarea profesiei de medic, indiferent de forma de exercitare și de unitatea sanitară în care se desfășoară;

b) apără demnitatea și promovează drepturile și interesele membrilor săi în toate sferile de activitate, apără onoarea, libertatea și independența profesională ale medicului, precum și dreptul acestuia de decizie în exercitarea actului medical;

¹ Potrivit art. 2 din același act normativ: „(1) În cabinetul medical individual își exercită profesia medicul titular, care poate avea ca salariați ori colaboratori medici sau orice altă categorie de personal.

(2) Cabinetele individuale se pot grupa formând cabinete medicale grupate, pentru a-și crea facilități economice comune, păstrându-și individualitatea în relațiile cu terții.

(3) Cabinetele individuale se pot asocia formând cabinete medicale asociate, în scopul exercitării în comun a activității și al asigurării accesului permanent al pacienților la servicii medicale complete. Medicii titulari ai unor cabinete asociate își păstrează drepturile și responsabilitățile individuale prevăzute de lege.

(4) Societatea civilă medicală este constituită din doi sau mai mulți medici asociați și poate avea ca salariați ori colaboratori medici sau orice altă categorie de personal”.

² Art. 404 alin. (1)-(2) din Lege.

- c) atestă onorabilitatea și moralitatea profesională ale membrilor săi;
- d) întocmește, actualizează permanent Registrul unic al medicilor, administrează pagina de Internet pe care este publicat acesta și înaintează trimestrial Ministerului Sănătății Publice un raport privind situația numerică a membrilor săi, precum și a evenimentelor înregistrate în domeniul autorizării, controlului și supravegherii profesiei de medic;
- e) asigură respectarea de către medici a obligațiilor ce le revin față de pacient și de sănătatea publică;
- f) elaborează și adoptă Statutul Colegiului Medicilor din România și Codul de deontologie medicală;
- g) acordă aviz consultativ ghidurilor și protocoalelor de practică medicală elaborate de comisiile de specialitate ale Ministerului Sănătății;
- h) stabilește și reglementează regimul de publicitate a activităților medicale;
- i) controlează modul în care sunt respectate de către angajatori independența profesională a medicilor și dreptul acestora de decizie în exercitarea actului medical;
- j) promovează și stabilește relații pe plan extern cu instituții și organizații similare;
- k) organizează judecarea cazurilor de abateri de la normele de etică profesională, de deontologie medicală și de la regulile de bună practică profesională, în calitate de **organ de jurisdicție profesională**;
- l) promovează interesele membrilor săi în cadrul asigurărilor de răspundere civilă profesională;
- m) sprijină instituțiile și acțiunile de prevedere și asistență medico-socială pentru medici și familiile lor;
- n) organizează centre de pregătire lingvistică, necesare pentru exercitarea activității profesionale de către medicii cetățeni ai statelor membre ale Uniunii Europene, ai statelor aparținând Spațiului Economic European sau ai Confederației Elvețiene;
- o) participă, împreună cu Ministerul Educației și Cercetării și cu Ministerul Sănătății Publice, la stabilirea numărului anual de locuri în unitățile de învățământ superior de profil medical acreditate, precum și a numărului de locuri în rezidențiat;

p) colaborează cu organizații de profil profesional-științific, patronal, sindical din domeniul sanitar și cu organizații neguvernamentale în toate problemele ce privesc asigurarea sănătății populației;

q) colaborează cu Ministerul Sănătății Publice la elaborarea reglementărilor din domeniul medical sau al asigurărilor sociale de sănătate;

r) propune criteriile și standarde de dotare a cabinetelor de practică medicală independentă, indiferent de regimul proprietății, și le supune spre aprobare Ministerului Sănătății Publice.

Conform art. 406 alin. (2) din Lege, Colegiul Medicilor din România, prin structurile naționale sau teritoriale, colaborează, în domeniul său de competență, cu Ministerul Sănătății Publice, cu instituții, autorități și organizații la:

a) formarea, specializarea și perfecționarea pregătirii profesionale a medicilor;

b) stabilirea și creșterea standardelor de practică profesională în vederea asigurării calității actului medical în unitățile sanitare;

c) elaborarea metodologiei de acordare a gradului profesional și tematica de concurs;

d) inițierea și promovarea de forme de educație medicală continuă în vederea ridicării gradului de competență profesională a membrilor săi;

e) elaborarea criteriilor și standardelor de dotare a cabinetelor de practică medicală independentă, pe care le supune spre aprobare Ministerului Sănătății Publice;

f) promovarea și asigurarea cadrului necesar desfășurării unei concurențe loiale bazate exclusiv pe criteriile competenței profesionale;

g) reprezentarea medicilor cu practică independentă care desfășoară activități medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate;

h) consultările privind normele de acordare a asistenței medicale în domeniul asigurărilor sociale de sănătate.

Colegiul Medicilor din România avizează înființarea cabinetelor medicale private, indiferent de forma lor juridică, și participă, prin reprezentanți anume desemnați, la concursurile organizate pentru ocuparea posturilor din unitățile sanitare publice¹.

¹ Art. 406 alin. (3) din Lege.

În exercitarea atribuțiilor prevăzute de lege, Colegiul Medicilor din România, prin structurile naționale sau teritoriale, **are dreptul de a formula acțiune în justiție în nume propriu sau în numele membrilor săi**¹.

6. Nedemnități și incompatibilități. Legea prevede și o serie de nedemnități și incompatibilități cu privire la exercitarea profesiei de medic. Astfel, potrivit art. 382, este **nedemn** de a exercita profesia de medic:

a) medicul care a fost condamnat definitiv pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni contra umanității sau vieții în împrejurări legate de exercitarea profesiei de medic și pentru care nu a intervenit reabilitarea;

b) medicul căruia i s-a aplicat pedeapsa interdicției de a exercita profesia, pe durata stabilită prin hotărâre judecătorească sau disciplinară.

Conform art. 383 alin. (1), exercitarea profesiei de medic este **incompatibilă** cu:

a) calitatea de angajat sau colaborator al unităților de producție ori de distribuție de produse farmaceutice sau materiale sanitare;

b) starea de sănătate fizică sau psihică necorespunzătoare pentru exercitarea profesiei medicale².

7. Sancțiuni. În condițiile art. 387 din Lege, practicarea profesiei de medic de către o persoană care nu are această calitate constituie **infracțiune** și se pedepsește conform Codului penal³.

¹ Art. 407 din Lege.

² Pe timpul stării de incompatibilitate se suspendă dreptul de exercitare a profesiei. În termen de 10 zile de la apariția situației de incompatibilitate, medicul este obligat să anunțe colegiul al cărui membru este. La solicitarea medicului, la sesizarea oricărei persoane, instituții sau autorități interesate, președintele colegiului din care face parte medicul poate constitui o comisie specială, pentru fiecare caz în parte, alcătuită din 3 medici primari, pentru a confirma sau a infirma situația de incompatibilitate. [art. 383 alin. (2)-(4) din Lege].

³ Potrivit art. 281 C. pen., „exercitarea fără drept a unei profesii sau a oricărei alte activități pentru care legea cere autorizație, ori exercitarea acestora în alte condiții decât cele legale, **dacă legea specială prevede că săvârșirea unor astfel de fapte se sancționează potrivit legii penale** (s.n.), se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă”. Apreciem că infracțiunea poate intra în concurs cu infracțiunea de înșelăciune, prevăzută de art. 215 C. pen., în măsura în care făptuitorul

Potrivit art. 46 din Codul de deontologie medicală¹, este interzisă acordarea de facilități, colaborarea sau sprijinirea oricărei persoane care practică ilegal medicina. Medicul are obligația de a sesiza existența unor astfel de situații colegiului teritorial al medicilor.

Colegiul Medicilor din România, prin președintele colegiului teritorial, este în drept să exercite acțiunea civilă sau să sesizeze, după caz, organele de urmărire penală ori autoritățile competente pentru urmărirea și trimiterea în judecată a persoanelor care își atribuie sau care întrebuițează fără drept titlul ori calitatea de medic sau care practică în mod nelegal medicina.

Secțiunea a 3-a. Exercițarea profesiei de medic dentist

8. Reglementare și prevederi generale. Exercițarea profesiei de medic dentist este reglementată distinct de lege în Titlul XIII² și are ca **scop**, potrivit

urmărește obținerea unui folos material injust, sau chiar cu o infracțiune îndreptată împotriva vieții, a integrității corporale sau a sănătății persoanei, dacă valorile menționate sunt lezate prin acțiunea făptuitorului cu ocazia exercitării fără drept a profesiei de medic.

¹ M. Of. nr. 418 din 18 mai 2005. De aici înainte, referirea la Codul deontologic se va face cu denumirea „Cod”.

² Titlul XIII din Lege, intitulat „Exercițarea profesiei de medic dentist. Organizarea și funcționarea Colegiului Medicilor Dentiști din România”, transpune în totalitate prevederile referitoare la exercițarea profesiei de medic dentist cuprinse în:

– Directiva 78/686/CEE din 25 iulie 1978 privind recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și altor titluri de medic dentist, inclusiv măsuri pentru facilitarea exercitării efective a dreptului de stabilire și a libertății de prestare a serviciilor, cu modificările și completările ulterioare (J.O. nr. L 233 din 24 august 1978);

– art. 5 alin. (1) lit. a) și alin. (2)-(3), art. 6, art. 7 alin. (1), alin. (2) lit. a)-c) și alin. (3), art. 8, art. 36 alin. (2), art. 50 alin. (1) și (4), art. 51, art. 52 alin. (1), art. 53-54 și art. 56 alin. (1)-(2) din Directiva 2005/36/CE din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale (J.O. nr. L 255 din 30 septembrie 2005);

– art. 11 din Regulamentul Consiliului nr. 1612/68/CEE din 15 octombrie 1968 privind libera circulație a lucrătorilor în interiorul Comunității Europene (J.O. nr. L 257 din 19 octombrie 1968);

art. 472, asigurarea sănătății publice și a individului prin activități de prevenție, diagnostic și tratament ale maladiilor și anomaliilor oro-dento-maxilare și ale țesuturilor adiacente, desfășurate cu respectarea prevederilor Codului deontologic al medicului dentist. Natura acestor activități încadrează profesia de medic dentist în rândul profesiilor din sectorul sanitar cu risc crescut de biocontaminare, beneficiind de toate facilitățile acordate de legislația în vigoare.

Caracterul specific al activităților exercitate în baza titlurilor oficiale de calificare în medicina dentară, prevăzute de lege, **individualizează, distinge și separă profesia de medic dentist de profesia de medic**¹.

În exercitarea profesiei, medicul dentist trebuie să dovedească disponibilitate, corectitudine, devotament și respect față de ființa umană. **Independența profesională** îi conferă dreptul de inițiativă și decizie în exercitarea actului medico-dentar și deplină răspundere.

Prin natura umanitară și liberală a profesiei, **medicul dentist nu este funcționar public în timpul exercitării acesteia**².

9. Condițiile exercitării profesiei. Potrivit art. 469 din Lege, profesia de medic dentist se exercită, pe teritoriul României, în condițiile legii, **de către persoanele fizice posesoare ale unui titlu oficial de calificare în medicina dentară**³, după cum urmează:

– Directiva Consiliului 2003/109/CE din 25 noiembrie 2003 privind statutul cetățenilor din statele terțe care sunt rezidenți pe termen lung (J.O. nr. L 16 din 23 ianuarie 2004).

¹ Art. 472 alin. (3) din Lege.

² Art. 473 din Lege. A se vedea *infra*, pct. 160.1.

³ Potrivit art. 470 alin. (2) din Lege, prin **titlu oficial de calificare în medicina dentară** se înțelege:

a) diploma de medic stomatolog sau diploma de medic dentist, eliberate de o instituție de învățământ superior din domeniul medicinei dentare, acreditată din România;

b) certificatul de dentist specialist eliberat de Ministerul Sănătății în una dintre specialitățile medico-dentare prevăzute de Nomenclatorul specialităților medicale, medico-dentare și farmaceutice pentru rețeaua de asistență medicală;

c) diploma, certificatul sau un alt titlu în medicină dentară, eliberate conform normelor Uniunii Europene de statele membre ale Uniunii Europene, statele aparținând Spațiului Economic European sau de Confederația Elvețiană;